

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952570763728/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Pierlandene tilhøre Hamburg i Fælledskab med Lübeck. De oversvømmes undertiden af Elben; og Skaden, derved lides, vilde i enhver anden Egn være ubodelig; her derimod forvindes den aldeles efter nogle faae Aaringers Forløb. Om jeg mindes ret, fortalte man mig, at ait hvad jeg nu saae, for elleve Aar siden havde staaet under Vand; og dog saae det ud overalt, som om det havde blomstret siden *Noahs'* eller *Deucalions* Vandflod i uforstyrret Rolighed.

Jeg begyndte netop at see mig om efter Pusterum, da vi befandt os ved den anden Ende af denne *løvre Elbe*, og fik Øie paa den *vaade* med det overfor liggende Land, hvis nøgne Høie gav mit slappede Blik en nye Vederqvælgelse. Den mavreste Biergegn er mig dog kjaerere end den fedeste Flade. I denne har jeg Ormens, men i hin Ørnens Følelse. I hin synes man dog noget at høine sig fra Jorden, og i denne Skuffen hæver Sielen sig virkelig; i denne derimod bliver man bestandig klæbende ved det Lave, og Tanken selv tyknes i den tungere Luft. Det flakke Landskab, endog det allerskiønneste, har desuden altid en vis Monotonie, der langt om længe bliver kiedende. Hvad den saa almindelig prisede overvætted Frugtbarhed angaaer, da gjør jeg ikke synderlig meget deraf, naar den blot skyldes en naturfeed Jordbund. Menneskeflidens Spor i veldyrkede Heder ere mig langt interessantere.

Grændsen

[...] Jeg gik ned til *Elben*, og lod den sidste Taare rinde deri. Hvilken Veemod bemesrede sig mit Hierte! Maaskee betræder jeg dig for sidste Gang, Nordiske Jord – maaskee seer jeg Eder aldrig mere, forladede Venner i Danmark og Holsteen! Aldrig? Jol sikkert engang i mindre taagede Egne! Og lønner det Umagen at see hinanden her, hvor man næsten aldrig sees uden gienem elendige Briller?

Vort lille overblevne Selskab samledes – vi satte over Elben. Den flyder her strid og grumset. Gule Strøm! sagde jeg, i det vi stødte fra Landet, vær mig et Leth, modtag den sidste ubehagelige Erindring af Hinsidens Misforstaaelser – bortsky! den i